

Víkendový sraz s Antarktidou

Autorka: Kristýna Onderková

Graficky upravil: Karel Kolář

Cesta

Chvilí po půl páté jsem přiběhla na Masarykovo nádraží, kde jsem podle Elišky poznala talneňáky, jak zrovna míří od pokladen na nástupiště. Později jsem se od Martina dozvěděla, že poznávací znamení jsou matematicko-fyzikální tabulky. Příště na ně nesmím zapomenout.

Ve vlaku jsme shodili krosny a baťůžky, Martin s Martinou si začali povídat o horolezectví a dozvěděli jsme se pár zajímavých informací při průjezdu Řeží. Měla jsem krásný výhled z pozice „mezi dveřmi“, načež mi Eliška zhotovila na záda cedulku s nápisem „Chcete-li, projít zazpívejte!“.

Stanici poté jsme už ale (k mému i Eliščině údivu) vystupovali.

Na nádraží jsme zdárně našli majitele skautské ubytovny a Martin převzal klíče. Jakýmsi „nacpávacím faktorem“ se nám podařilo i se zavazadly vejít do auta a byli jsme odvezeni rovnou k objektu, kde jsme počkali na zbytek účastníků (a stihla jsem udělat reklamu na Festival Fantazie – takže přijďte, bude to bezva!).

Pátek (+)

Když se k nám doplahočili Karel s Davidem, v doprovodu tašek plných přístrojů z IYPT, prozkoumali jsme naši základnu a usoudili, že v zájmu ekologie a přípravy na Antarktidu nebudeme zatápět. Jen byl dům k naší smůle velice dobře tepelně izolován a většinou bylo venku větší teplo než uvnitř (pořád nechápu, Karle, proč nemáš spacák... občas se hodí). David si ihned začal zajišťovat přístup k internetu, ale i přes několik „restartů domu“ nebyl úspěšný.

Vydali jsme se tedy na výpravu pro zásoby jídla (a LAN kabel). Bylo to daleko, za řekou a dětským hřištěm, na druhé straně městečka, ale Martinka se jako navigátor osvědčila. Koupili jsme spoustu pití, zmrzliny... Vlastně si už nepamatuji co ještě. A kabel. Karel byl donucen urychleně do sebe naladovat pizzu, abychom mohli nadšeně podstoupit zpáteční cestu s 12 lahvemi vody (která krásně šplouchala a každý – nebo vlastně jen já, Eliška a Martin – se chtěl stát důležitým nosičem životodárné tekutiny).

Po příchodu jsme provedli pokus se zmrzlinou (zapomněli na ni). Karel pronesl za bouřlivého potlesku proslov o víkendovém programu a prý nás i navštívil mimozemšťan! Bohužel zrovna v tu chvíli jsem byla ke své smůle pryč (také se proslýchá, že zmizeli ve sklepě první lidé).

Naučila jsem se Bang!, ale při hraní neustále mou pozornost přitahoval muzikál, zrovna běžící na notebooku.

Ovšem na dnešek v plánu nebyla jen zábava! Karel nám vysvětlil (pokusil se vysvětlit?) „Functional Equations“ - ano opravdu v angličtině! Snad jsem ten název napsala dobře... Při řešení jedné rovnice postupně odpadávali účastníci, avšak David s Karlem se nevzdali (kdo najde na Davidových fotkách takové nadmíru zajímavé Pí, napište mi, možná zrovna Vy vyhrajete!). Zbytek zatím zkouknul pár seriálů a začátek BS Galactica. Bohužel mají lidé takovou nepříjemnou vlastnost – chce se jim spát.

Sobota

Když se ráno už chýlilo k poledni, probudil se nám i Martin. Zmenšili jsme zásoby potravin a došla jsem pro zmrzlinu do sklepa. Všichni už se klepali očekáváním, jak to dopadne. Světe div se, nebyla v kapalném stavu! Tedy ne celá. Navrchu byla taková zvláštní pěna a vespod odporná kapalina, jíž se nikdo neobětoval ochutnat. Zahráli jsme si prší, ale nebylo to obyčejné prší, bylo totiž matfyzácké (upozornění: nechtějte po mě vysvětlovat pravidla)! Poslední hra lámala rekordy, díky skvělému Karlovu pravidlu přesáhla hodinu a čtvrt.

Rozhodli jsme se, že na oběd si zajdeme někam ven. Zatím co nám Martin venku (ne) dobrovolně předcvičoval fyzickou rozvíčku, Karel hledal kostky na psychickou. Tolik kostek se ale nenašlo, zajímalo by mne, co to vlastně mělo být...

V pizzerii Martin jako jediný dokázal sníst celou pizzu příborem. Dokonce došla řeč i na diskuzi o Antarktidě, že tam rostou dvě „flóry“ a jak budem lovit „faunu“ v podobě tučňáků. Nakonec jsme domluvili další termín – konec září/začátek října – kdy si sraz zopakujeme. Jelikož venku bylo krásně, udělali jsme si výlet nahoru k altánku, který jsme zahlédli na kopci. Martin prozkoumal skály (Karle, opravdu umřeli? To snad ne!) a s Karlem nás napadlo, že bychom si mohli někdy zahrát takovou pěknou hru (ne, nepovím jakou). Z kopce bylo vidět na pouť, takže jsme skončili na atrakci. Martinku se k účasti nepodařilo přinutit ani sehranému páru Martin – David, kteří na „točící věci“ měřili na stopkách otočky. Díky diskuzi o tomto problému jsme měli postaráno o zábavu cestou, kam jinam, než do Tesca. Naše cesta ale směřovala přes dětské hřiště, kde jsem zjistila, že nedokážu výmysk. V obchodě Karel získal Uno (ale prý se tam snad někdo ztratil!). Cesta z5 vedla zase přes hřiště, kde jsme řešili pudry sebezáchovy, nekonečna, hotely a PET lahve.

Když jsme se konečně dostali zase dovnitř, zahráli jsme si Uno. Jak jsme zjistili, já a Karel jsme schizofrenní a hrála s námi i krabíčka, bonboniéra, piškoty... Obdivuju, Karle, jaks to zvládl (byť ne vždy to bylo plánované :o)).

Po večeři (i když, jedli jsme průběžně, vždy co bylo po ruce) jsme se rozdělili na 2 skupiny. Jedna pomáhala Martině s „Entry“ v seminární práci a druhá hrála hru nazvanou „Wormy“ a vymýšlela jak v různých situacích přežít v Antarktidě, zhotovila „pásák“ k přepravě...

Oblečení od koho/čeho bychom tam mohli zkoušet? Kdyžtak alespoň napíšeme cestopis ☺.

V noci jsme se znovu dívali na BS Galacticu (To DVD co jsme dostala... Je tam myslím něco jiného :o) dokument o vesmíru od BBC (pozn. od Karla: Ten dokument tam měl být taky, protože to bylo na jednom DVD, takže asi nastal nějaký error, že tam není BSG)), při které jsme znovu usnuli.

Neděle

V 10 Karel pustil znělku na probuzení, což Martin stejně ignoroval a chtěl spát dál. K jeho smůle však vstát musel, aby zavolal majiteli, kdy přijede. Po najezení se a úklidu zmizela část naší výpravy kdesi (na záchodě? O_o).

Za pomoci Elišky jsem slepila izolepou pomeranč, který Karel krásně oloupal. A bum! Stala se z něj ovce! Chudák ovce. Davide, Martine, co proti ní máte?!

Na Karlovym Aceru jsme objevili bezva program – Karaoke!

Odjezd

Když přijel majitel, zjistili jsme, že bez topení byl pobyt opravdu levný. Rozloučili jsme se s Martinkou, která směřovala jiným směrem, domů to opravdu neměla daleko.

Nechali jsme se dovézt na nádraží a sedli si do vlaku, který narážel do kapek. Karel se pustil do řešení příkladu z fykosu (touhle sérií zabili Clarka!!!). Obdivuhodné, vždy si přečtu zadání a vzdám to.

V Praze se rozešla i podmnožina srazu s Antarktidou a já jsem alespoň ještě v metru provedla výslech Martina, který je nyní hlavní Antarktičan, jen to nechce přiznat.

Závěr

K naplánování Antarktity bude třeba víc než jedna schůzka, ale za sebe mohu prohlásit, že se plánování (případně i expedice) moc ráda zúčastním. Je to krásný nápad.

Když jsem na víkend jela, skoro nic jsem o expedici nevěděla. Jela jsem proto, že jsem toužila poznat další talneťáky. A musím vám tady a teď oznámit, že se mi to opravdu vyplatilo.

O víkendu jsem se opravdu nenudila ani chvíli. A co je hlavní byla pro mě čest poznat své „spolužáky“, s těmito lidmi bych se do Antarktity jet nebála.

(Omlouvám se za případné nepřesnosti. Možná jsme se trochu rozepsala, ale ty co to nudilo, sem stejně nejspíš nedočtli. A jestliže nemá nikdo zájem o „místo reportéra“ klidně to příště zase vezmu – i s foťákem!)